

the house of books

GEHEIMHOUDINGSVERKLARING

Geachte Lezer,

In dit schrijven worden de voorwaarden waaraan je je verbindt als lezer van *Wat jij niet ziet*, uiteengezet. De voorwaarden betreffen de geheimhouding van het manuscript (nader te noemen “Boek”) *Wat jij niet ziet* van Sarah Pinborough (“Auteur”) door jou (“Lezer”).

1. De Lezer erkent dat de inhoud van het Boek, waaronder worden begrepen zowel de teksten als de plot, strikt vertrouwelijk zijn en het exclusieve eigendom van de Auteur.
2. De Lezer stemt ermee in het einde van het Boek geheim te houden, en dit enkel te bespreken met andere Lezers die het einde ook al hebben gelezen.
3. De Lezer zal in het openbaar enkel naar het einde verwijzen in verhullende termen. De twitterhashtag #WTFthatending verdient hierbij aanbeveling.

Namens de Auteur wensen wij de Lezer veel leesgenot, hetgeen facultatief en niet in contractuele termen te vatten is.

Hoogachtend,
De Uitgeverij

Sarah Pinborough

Wat jij niet ziet

the house of books

Eerste druk, juni 2017
Zesde druk, februari 2021

Oorspronkelijke titel: *Behind Her Eyes*
Oorspronkelijk uitgegeven door: HarperCollinsPublishers Ltd, Londen 2017
© Sarah Pinborough Ltd., 2017
© Vertaling uit het Engels: Nathaly Schrijnder, 2017
© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2017
Omslagontwerp: Mark Hesseling, Wageningen
Omslagfoto: © Travel_Master/Shutterstock
Auteursfoto: © Doselle Young
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 6182 7
ISBN 978 90 443 5058 6 (e-book)
NUR 332

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Drie mensen kunnen een geheim bewaren,
wanneer twee van hen dood zijn.*

Benjamin Franklin

Voor Tasha,

*Woorden dekken de lading gewoon niet. Ik kan alleen maar zeggen:
bedankt voor alles, en de drankjes zijn voor mijn rekening.*

DEEL EEN

1

TOEN

Mezelf knijpen en eens per uur IK BEN WAKKER zeggen.

Naar mijn handen kijken. Mijn vingers tellen.

Op de klok (of op een horloge) kijken, wegstaren, terugkijken.

Rustig en geconcentreerd blijven.

Aan een deur denken.

2

LATER

Het was al bijna licht toen het er eindelijk op zat. Een streperige, grijze vernislaag over het hemelse canvas. Dorre bladeren en modder kleefden aan zijn spijkerbroek, en zijn zwakke lichaam deed pijn terwijl zijn zweet afkoelde in de vochtige, kille lucht. Er was iets gedaan wat niet meer ongedaan kon worden gemaakt. Een verschrikkelijke maar noodzakelijke daad. Een einde en een begin, nu voor altijd met elkaar verweven. Hij had verwacht dat de schakeringen van de wereld mee zouden veranderen om te getuigen van dit gegeven, maar de aarde en de hemel behielden dezelfde doffe kleuren en van de bomen ging geen boze rilling uit. Geen weeklagend zuchtje wind. Er huilde geen sirene in de verte. Het bos was gewoon het bos en de aarde was gewoon de aarde. Hij ademde langzaam uit en dat voelde verbazingwekkend goed. Schoon. Een nieuwe dageraad. Een nieuwe dag.

Hij wandelde in stilte in de richting van het verlaten huis in de verte. Hij keek niet meer achterom.

3

NU

Adele

Er zit nog modder onder mijn vingernagels als David eindelijk thuiskomt. Ik kan het voelen prikken tegen de beschadigde huid, diep onder de nagelbedden. Mijn maag draait zich om, en op het moment dat de voordeur dichtgaat gieren er verse zenuwen door mijn lijf. Een moment lang kijken we elkaar aan vanaf beide uiteinden van de lange hal in ons nieuwe victoriaanse huis – een landstreek van perfect opgepoetst hout tussen ons in – voordat hij zich ietwat wankel omdraait en richting de woonkamer begeeft. Ik haal diep adem en loop op hem af. Bij elke harde dreun die mijn hakken produceren op de parketvloer krimp ik verder ineen. Maar ik moet niet bang zijn. Ik moet dit repareren. Wij moeten dit repareren.

‘Ik heb gekookt,’ zeg ik, en ik probeer niet al te wanhopig te klinken. ‘Een simpele boeuf stroganoff. Het kan tot morgen worden bewaard als je al hebt gegeten.’

Hij heeft zich van me afgewend en staart naar onze boekenplanken die de verhuizers hebben gevuld met de inhoud uit de dozen. Ik probeer niet te denken aan hoelang hij is weggeweest. Ik heb de glasscherven opgeruimd, de vloer geveegd en geschrobd en de tuin gedaan. Alle sporen van eerdere woede zijn uitgewist. Na elk glas wijn dat ik heb gedronken in zijn afwezigheid heb ik mijn mond gespoeld, zodat hij het niet aan me zal ruiken. Hij heeft liever niet

dat ik drink. Alleen een glaasje of twee in gezelschap. Nooit alleen. Maar vanavond kon ik niet anders.

Hoewel het me niet gelukt is alle aarde onder mijn nagels vandaan te krijgen, heb ik gedoucht en me verkleed in een kobaltblauwe jurk met bijpassende hoge hakken, en ik heb make-up opgedaan. Geen spoor van tranen en ruzie. Ik wil dat we dit allemaal van ons afspoelen. Dit is onze nieuwe start. Een nieuw begin. Dat móét het gewoon zijn.

‘Ik heb geen honger.’ Hij draait zich naar me toe en ik zie de stille verachting in zijn ogen. Ik probeer de plotselinge drang om te huilen weg te slikken. Deze leegte is misschien nog wel erger dan zijn woede. Alles wat ik met zoveel moeite heb opgebouwd is nu echt in elkaar aan het storten. Het interesseert me niet dat hij weer dronken is. Ik wil alleen maar dat hij weer van me houdt zoals hij dat vroeger deed. Hij merkt niet eens op wat ik allemaal heb gedaan sinds hij daarstraks wegstormde. Hoe druk ik ben geweest. Hoe ik eruitzie. Hoezeer ik mijn best heb gedaan.

‘Ik ga naar bed,’ zegt hij. Hij kijkt me niet in de ogen en ik weet dat hij de logeerkamer bedoelt. Het is pas twee dagen sinds ons nieuwe begin, maar hij zal niet meer naast me slapen. Ik voel de scheuren tussen ons opnieuw dieper worden. Een dezer dagen zullen we elkaar niet eens meer kunnen bereiken. Hij loopt me omzichtig voorbij en ik wil eigenlijk zijn arm aanraken, maar ik ben te bang voor zijn reactie. Hij lijkt wel van me te walgen. Of misschien walgt hij van zichzelf en straalt hij dat op mij af.

‘Ik hou van je,’ zeg ik zacht. Ik haat mezelf erom, en hij antwoordt niet eens maar klautert wankel de trap op alsof ik er niet ben. Ik hoor het geluid van zijn voetstappen wegsterven en dan een deur dichtgaan.

Nadat ik even naar de plek staar waar hij zonet nog stond, en hoor hoe mijn toch al gebroken hart verder afbrokkelt, loop ik terug naar de keuken en zet het vuur uit. Ik ga de maaltijd niet voor morgen bewaren. Hij zou zuur smaken bij de herinnering aan vandaag.

Nee, het eten is verpest. Wij zijn verpest. Soms vraag ik me af waarom hij me niet gewoon van kant maakt, dan is hij overal vanaf. Eindelijk af van dat blok aan zijn been. Misschien wil een deel van mij hem ook wel van kant maken.

Ik weersta de verleiding om nog een glas van de verboden wijn te drinken. Ik ben al huilerig genoeg en ik zou niet nog een ruzie aankunnen. Misschien is morgenochtend alles wel weer goed tussen ons. Dan vervang ik gewoon die fles en zal hij nooit weten dat ik überhaupt heb gedronken.

Ik staar even de tuin in voordat ik ten slotte de buitenverlichting uitdoe en mijn weerspiegeling in het raam zie. Ik ben een prachtige vrouw. Ik zorg goed voor mezelf. Waarom houdt hij niet meer van me? Waarom kon ons leven niet lopen zoals ik had gehoopt dat het zou lopen, zoals ik had gewild dat het zou lopen, na alles wat ik voor hem heb gedaan? We hebben meer dan genoeg geld. Hij heeft de carrière waar hij van droomde. Ik heb alleen maar geprobeerd de perfecte echtgenote te zijn en hem het perfecte leven te geven. Waarom kan hij het verleden niet laten rusten?

Ik sta mezelf toe nog een paar minuten te zwelgen in zelfmedelijden terwijl ik het granieten aanrechtblad schoonmaak en oppoets. Dan haal ik diep adem en roep mezelf tot de orde. Ik moet gaan slapen. Góéd slapen. Ik zal zo meteen een pilletje nemen zodat ik knock-out ga. Morgen zal alles anders zijn. Dat moet. Ik zal het hem vergeven. Dat doe ik altijd.

Ik hou van mijn man. Dat deed ik al vanaf het moment dat ik hem voor het eerst zag en ik zal voor altijd verliefd op hem blijven. Ik zal dat nooit opgeven. Dat kan ik niet.

Louise

“Geen namen, oké? Geen werk. Geen koetjes en kalfjes. Laten we het over de belangrijke dingen hebben.”

‘Heb je dat echt gezegd?’

‘Ja. Nou ja, nee,’ antwoord ik. ‘Dat zei hij.’

Mijn gezicht gloeit. Het had zo romantisch geklonken, eergisteren om halfvijf ’s middags onder het genot van de eerste stiekeme middag-Negroni, maar nu klinkt het eerder als iets uit een slechte tragi-romantische komedie. Komt een vierendertigjarige vrouw in de kroeg, waar ze wordt ingepalmd door de man van haar dromen die haar nieuwe baas blijkt te zijn. O god, ik kan wel door de grond zakken, zo verschrikkelijk is het. Wat een ellende.

‘Ja, natuurlijk zei hij dat.’ Sophie moet eigenlijk lachen, maar probeert zich te beheersen. “Geen koetjes en kalfjes.” Zoals, ik noem maar iets, het feit dat ik getrouwd ben. Klein detail.’ Ze ziet de uitdrukking op mijn gezicht. ‘Sorry. Ik weet dat het technisch gezien niet grappig is, maar ergens is het dat wel. En ik weet dat je uit vorm bent wat mannen betreft, maar hoe kon je dááruit niet afleiden dat hij getrouwd is? Dat hij je nieuwe baas is neem ik je niet kwalijk. Dat is gewoon domme pech.’

‘Het is écht niet grappig,’ zeg ik, maar ik glimlach toch. ‘Hoe dan ook, getrouwde mannen zijn natuurlijk jouw specialiteit, niet de mijne.’

‘Klopt.’

Ik wist wel dat Sophie me kon opbeuren. We hebben altijd lol samen. We lachen nu eenmaal graag. Ze is actrice van beroep – hoewel we het nooit hebben over het feit dat ze, buiten twee tv-lijken om, al in geen jaren heeft gewerkt – en is, ondanks haar affaires, al sinds jaar en dag getrouwd met een muzikbaas. We ontmoetten elkaar tijdens onze zwangerschaps cursus, en hoewel onze levens totaal verschillend zijn, hadden we een klik. Zeven jaar later drinken we nog steeds samen wijn.

‘Maar nu ben je net als ik,’ zegt ze, en ze geeft me een vrolijke knipoog. ‘Met een getrouwde man naar bed gaan... Ik voel me meteen stukken beter over mezelf.’

‘Ik ben niet met hem naar bed geweest. En ik wist niet dat hij getrouwd was.’ Dat laatste is niet helemaal waar. Aan het eind van de avond had ik een vrij sterk vermoeden gehad. Ik kon het merken aan hoe hij zijn lichaam dwingend tegen het mijne had gedrukt tijdens het zoenen, onze hoofden tollend van de gin. Aan hoe hij abrupt was gestopt. De schuldige blik in zijn ogen. Het excuus. *Ik kan dit niet*. Alle signalen waren aanwezig.

‘Oké, heilig boontje. Ik ben gewoon blij dat je een keer bijna seks hebt gehad. Hoelang is het nu geleden?’

‘Ik wil daar écht niet bij stilstaan. Me nog depressiever maken gaat me echt niet helpen bij mijn huidige dilemma,’ antwoord ik, en ik neem een slok van mijn wijn. Ik heb nog een sigaret nodig. Adam is in diepe slaap en zal pas weer in beweging komen als het tijd is om op te staan en naar school te gaan. Ik kan me ontspannen. Hij heeft nooit nachtmerries. Hij slaapwandelt niet. Ik tel mijn zegeningen.

‘En dit is trouwens toch volledig Michaela’s schuld,’ vervolg ik mijn verhaal. ‘Als ze had afgezegd vóórdat ik daar was aangekomen, was dit allemaal niet gebeurd.’

Maar Sophie heeft wel een punt. Het is lang geleden dat ik ook maar heb geflirt met een man, laat staan dat ik er in dronken toestand met eentje heb gezoend. Haar leven is anders. Zij is altijd omgeven door nieuwe en interessante mensen. Ongebonden crea-

tievelingen die tot laat blijven drinken en zich gedragen als tieners. Als alleenstaande moeder in Londen die met moeite haar kostje bijeenscharrelt als parttime secretaresse van een psychiater, kom je niet vaak in de gelegenheid om alle voorzichtigheid overboord te gooien en op stap te gaan in de hoop iemand te ontmoeten, laat staan de ware jakob, en apps of sites à la Tinder of Match kan ik helaas echt niet aan. Ik ben er inmiddels aan gewend geraakt om alleen te zijn. Ik heb dat hele gedoe een tijdje op pauze gezet. Al begint het langzaam uit te draaien op een onwillekeurige lifestylekeuze.

‘Dit zal je opvrolijken.’ Ze haalt een joint uit het borstzakje van haar rode corduroy jasje. ‘Geloof me, je zult alles een stuk grappiger vinden als je knetterstoned bent.’ Ze ziet de weerzin op mijn gezicht en grijnst. ‘Kom op, Lou. Het is een speciale gelegenheid. Je hebt jezelf overtroffen. Met je nieuwe, getrouwde baas zitten tongen. Dit is geniaal. Ik moet iemand vinden die er een film over maakt. Dan kan ik jou spelen.’

‘Mooi,’ zeg ik. ‘Dat geld kan ik wel gebruiken als ik straks zonder baan zit.’ Ik kan me niet verzetten tegen Sophie en dat wil ik ook eigenlijk niet, dus binnen de kortste keren zitten we met wijn, chips en sigaretten op het balkonnetje van mijn piepkleine appartement het stickie al giechelend door te geven.

In tegenstelling tot Sophie, die ergens altijd een halve tiener zal blijven, valt high worden op geen enkele manier onder mijn normale bezigheden – je hebt er gewoon geen tijd of geld voor als je alleen bent – maar lachen is nog altijd beter dan huilen, en ik zuig mijn longen vol met de zoete, verboden rook.

‘Dat kon alleen jou overkomen,’ zegt ze. ‘Heb je je verstopt?’

Ik knik en ik moet glimlachen bij de gedachte aan hoe komisch de situatie moet lijken vanuit andermans perspectief. ‘Ik wist niet wat ik anders moest doen. Ik ben het toilet in gedoken en daar gebleven. Toen ik naar buiten kwam, was hij weg. Hij begint morgen pas officieel. Vandaag kreeg hij een uitgebreide rondleiding van dokter Sykes.’

‘Met zijn vrouw.’

‘Yep, met zijn vrouw.’ Ik denk terug aan hoe mooi ze er samen uit hadden gezien in dat korte moment, vlak voor dat verschrikkelijke besef. Een prachtig stel.

‘Hoelang ben je op het toilet gebleven?’

‘Twintig minuten.’

‘O, Lou.’

Het is even stil, maar dan krijgen we onder invloed van de wijn en de wiet de slappe lach die vervolgens een tijdlang aanhoudt.

‘Ik wou dat ik je gezicht had kunnen zien,’ zegt Sophie uiteindelijk.

‘Ja, nou, ik kijk er niet bepaald naar uit om zijn gezicht te zien zodra hij mij herkent.’

Sophie haalt haar schouders op. ‘Hij is degene die getrouwd is. Het is zijn zonde. Hij kan er niets van zeggen tegen jou.’

Ze spreekt me vrij, maar toch blijft het schuldgevoel aan me knagen, evenals de schrik. O, de schok die door me heen ging toen ik een blik wierp op de vrouw aan zijn zijde, net voordat ik snel naar mijn verstopplaats vluchtte. Zijn beeldschone vrouw. Elegant, donkerharig en met een olijfkleurige huid à la Angelina Jolie. De geheimzinnigheid die ze uitstraalde. En ze was uitzonderlijk slank. Echt het tegenovergestelde van mij. Die momentopname van haar staat op mijn netvlies gebrand. Ik kan me niet voorstellen dat zij zich ooit in paniek zou verstoppen op het toilet, voor wie dan ook. Het deed me pijn, wat het niet had hoeven doen, niet na één dronken middag, en niet alleen omdat mijn zelfvertrouwen een dieptepunt heeft bereikt.

Het punt is, ik vond hem leuk. Echt leuk. Ik kan het daar niet met Sophie over hebben. Over hoe ik al heel lang niet zo fijn met iemand had gepraat. Hoe blij het me had gemaakt om met iemand te flirten die ook terugflirtte, en hoe ik was vergeten hoe geweldig dat voelt, die opwinding van een nieuwe potentiële liefde. Mijn leven is doorgaans een eindeloze brij van dezelfde dagelijkse be-

zigheden. Ik maak Adam wakker en breng hem naar school. Als ik moet werken en vroeg wil beginnen, gaat hij naar de buitenschoolse opvang. Als ik niet hoeft te werken, breng ik soms een uurtje door bij de kringloopwinkel, op zoek naar merkkledingafdankertjes die passen bij de verfijnde uitstraling van de privékliniek. Daarna is het een kwestie van koken, schoonmaken en boodschappen doen totdat Adam thuiskomt, waarna het tijd is voor huiswerk, thee, bad, voorlezen en bedtijd voor Adam. Voor mij is het wijn en een rotnacht. Als Adam een weekend bij zijn vader is, ben ik te moe om ook maar iets anders te doen dan uitslapen en vervolgens de hele dag slechte tv kijken. De gedachte dat dit mijn leven zou kunnen zijn totdat Adam op zijn minst een jaar of vijftien is, beangstigt me stiekem, dus daar probeer ik niet aan te denken. Maar toen ontmoette ik dus de-man-in-de-kroeg en wist ik ineens weer hoe fijn het is om iets te vóelen. Als vrouw. Ik leefde helemaal op. Ik dacht zelfs dat ik misschien terug moest gaan naar dat café om te zien of hij ook zou komen om mij te vinden. Maar het leven is natuurlijk geen romantische komedie. En hij is getrouwd. En ik ben zo dom geweest. Ik ben niet verbitterd, ik ben alleen verdrietig. Ik kan Sophie niets van dit alles vertellen, omdat ze dan medelijden met me zou krijgen en dat wil ik niet. Het is gewoon makkelijker om het allemaal grappig te vinden. Het *is* ook grappig. En het is nou ook weer niet zo dat ik me avond aan avond thuis zit te beklagen over mijn vrijgezellenbestaan, alsof een vrouw nooit compleet zou kunnen zijn zonder man. Over het algemeen ben ik behoorlijk gelukkig. Ik ben een volwassene, ik kan het allemaal wel aan. Ik had het veel erger kunnen treffen. Dit was één misstap. Ik zal er mee moeten leren leven.

Ik pak een hand Doritos en Sophie doet hetzelfde.

‘Rondingen zijn het nieuwe slank,’ zeggen we in koor voordat we de chips in ons mond proppen en ons bijna verslikken omdat we weer in de lach schieten. Ik zie mezelf nog zitten op dat toilet, onthutst en in paniek. Het *is* ook grappig. Alles is grappig.

Misschien dat het morgenochtend iets minder grappig is als ik de consequenties ervan onder ogen moet zien, maar nu kan ik er in elk geval om lachen. En als je niet kunt lachen om je eigen blunders, waar dan wel om?

‘Waarom doe je het eigenlijk?’ vraag ik later, als de lege fles wijn tussen ons in staat en de avond langzaam tot een einde komt. ‘Vreemdgaan? Ben je niet gelukkig met Jay?’

‘Natuurlijk wel,’ antwoordt Sophie. ‘Ik hou van hem. En het is niet alsof ik aan de lopende band vreemdga.’

Dat zal wel kloppen. Ze is een actrice; omwille van het verhaal overdrijft ze soms een beetje.

‘Maar waarom zou je het überhaupt doen?’ Gek genoeg is dit niet iets waar we het vaak over hebben. Ze weet dat ik me er ongemakkelijk bij voel, niet omdat ze het doet – dat is haar eigen zaak – maar omdat ik Jay ken en hem aardig vind. Hij is goed voor haar. Zonder hem zou ze compleet verneukt zijn. Als het ware.

‘Ik heb een hoger libido dan hij,’ zegt ze ten slotte. ‘En daarbij draait het in een huwelijk niet om seks. Het draait om samenzijn met je beste vriend. Jay is mijn beste vriend. Maar we zijn al vijftien jaar bij elkaar. Lust kan zichzelf niet in stand houden. Ik bedoel, we doen het nog wel, soms, maar het is niet meer zoals het vroeger was. En een kind krijgen verandert de zaken ook. Omdat je elkaar vanaf dat punt meer als ouders gaat zien dan geliefden is het moeilijk om die passie erin te houden.’

Ik denk aan mijn eigen kortstondige huwelijk. De lust verdween niet bij ons, maar dat weerhield hem er niet van om na vier jaar bij me weg te gaan voor een ander terwijl onze zoon net twee jaar oud was. Misschien heeft ze gelijk. Ik denk niet dat ik mijn ex, Ian, ooit als mijn beste vriend heb beschouwd.

‘Ik vind het gewoon een beetje tragisch.’ En dat vind ik ook echt.

‘Dat komt omdat je in de ware liefde en “ze leefden nog lang en gelukkig” gelooft. Maar het leven is geen sprookje.’

‘Denk je dat hij jou ooit heeft bedrogen?’ vraag ik.

‘Hij heeft zeker zo zijn scharrels gehad,’ antwoordt ze. ‘Hij heeft ooit eens samengewerkt met een zangeres en ik geloof dat er tussen hen een tijdje iets heeft gespeeld. Maar wat het ook was, het heeft onze relatie niet beïnvloed. Niet echt.’

Het klinkt zo plausibel uit haar mond. Ik kan alleen maar denken aan de pijn en het verraad dat ik voelde toen Ian bij me wegging. Hoe zijn daden mijn zelfbeeld beïnvloedden. Hoe waardeloos ik me heb gevoeld die eerste periode. Hoe lelijk. Die kortstondige romance waarvoor hij me toen verliet heeft niet eens standgehouden, maar dat verzachtte de boel niet.

‘Ik denk niet dat ik het ooit zal begrijpen,’ zeg ik.

‘Iedereen heeft zo zijn geheimen, Lou,’ zegt ze. ‘En iedereen heeft ook recht op zijn geheimen. Je kunt nooit alles weten van iemand. Je draait door als je dat probeert na te jagen.’

Nadat ze is vertrokken en ik de overblijfselen van onze avond aan het opruimen ben, vraag ik me af of Jay misschien degene was die ooit als eerste is vreemdgegaan. Misschien is dat wel Sophies geheim en ligt dat ten grondslag aan haar hotelkamerafspraakjes. Misschien doet ze het wel allemaal om een beter gevoel over zichzelf te krijgen, of om het hem stiekem betaald te zetten. Wie zal het weten? Ach, waarschijnlijk denk ik er te veel over na. Daar ben ik goed in, te veel nadenken. Ieder zijn meug, help ik mezelf herinneren. Ze lijkt gelukkig te zijn met de situatie en dat zou voor mij afdoende moeten zijn.

Het is pas net na halfelf, maar ik ben uitgeput, dus ik spiek even bij Adam naar binnen – de geruststellende troost die uitgaat van hoe hij daar vredig ligt te slapen, in een klein balletje op zijn zij onder zijn Star Wars-dekbed en Paddington onder zijn ene arm geklemd – doe dan de deur dicht en laat hem lekker verder dutten.

Het is donker als ik wakker word voor de spiegel in de badkamer, en voordat ik goed en wel beseft waar ik ben, voel ik de scherpe pijn in

mijn scheenbeen waarmee ik net tegen de wasmand in de hoek ben aangelopen. Mijn hart bonst en er prijkt zweet op mijn haargrens. Terwijl de realiteit langzaam op me neerdaalt, valt mijn nachtangst aan gruzelementen en beklijven er alleen fragmenten in mijn hoofd. Maar ik weet wat het was. Het is altijd dezelfde droom.

Een enorm gebouw, een oud ziekenhuis of een weeshuis of zoiets. Verlaten. Adam zit ergens daarbinnen opgesloten en ik weet, ik wéét het gewoon, dat als ik hem niet kan bereiken, hij dood zal gaan. Hij roept me angstig om hulp. Er staat hem iets verschrikkelijks te gebeuren. Ik ren door de gangen, op zoek naar hem, en vanaf de muren en het plafond strekken de schaduwen zich uit, alsof ze toebehoren aan een verschrikkelijk kwaad dat zich in het gebouw schuilhoudt. De schaduwen vouwen zich om me heen, verstrikken me. Ik hoor Adam huilen terwijl ik me probeer los te worstelen uit de greep van de donkere, kleverige tentakels die erop uit zijn om mij van hem weg te houden, me te wurgen en mee te sleuren, de eindeloze duisternis in. Het is een afschuwelijke droom. Hij blijft aan me kleven als de schaduwen uit de nachtmerrie zelf. De details verschillen per nacht, maar het verhaal is altijd hetzelfde. Hoe vaak ik deze droom ook heb, ik zal er nooit aan wennen.

De nachtangsten zijn niet begonnen toen Adam werd geboren; ik heb ze altijd al gehad. Maar voordat hij er was, vocht ik altijd voor mijn eigen leven. Achteraf gezien was dat beter, ook al besepte ik dat toen nog niet. Die dromen zijn een nagel aan mijn doodskist. Ze verpesten de kans op een goede nachtrust, terwijl ik als alleenstaande moeder al moe genoeg ben.

Deze keer ben ik verder geslaapwandeld dan ik in tijden heb gedaan. Normaal gesproken word ik helemaal gedesoriënteerd wakker en sta ik ofwel naast mijn eigen bed of naast dat van Adam. Vaak ben ik net bezig een absurde, met schrik vervulde zin uit te brengen. Het gebeurt zo regelmatig dat het Adam niet eens meer iets doet als hij er wakker van wordt. Dat pragmatisme heeft hij van zijn vader. Gelukkig heeft hij mijn gevoel voor humor geërfd.

Ik doe het licht aan, kijk in de spiegel en kreun. Donkere kringen trekken de huid onder mijn ogen naar beneden en ik weet nu al dat foundation ze niet gaat kunnen camoufleren. Niet in het volle daglicht. Ach, dat is maar goed ook. Ik herinner mezelf eraan dat het niet uitmaakt wat de-man-uit-de-kroeg alias o-shit-het-blijkt-mijn-nieuwe-getrouwde-baas van me vindt. Hopelijk wordt hij zo in verlegenheid gebracht dat hij me de rest van de dag negeert. Maar het voorval ligt nog steeds als een steen op mijn maag en mijn hoofd bonst van te veel wijn en sigaretten. Meid, verman je, zeg ik tegen mezelf. Morgen of overmorgen is alles weer vergeten. Ga gewoon naar kantoor en doe je ding.

Het is pas vier uur 's nachts, dus ik neem een slokje water, doe het licht uit en sluip terug naar bed, in de hoop dat ik nog een beetje kan dutten voordat de wekker straks om zes uur gaat. Ik weiger te denken aan hoe zijn mond voelde op de mijne en hoe fijn het was om, hoe kort ook, die begeerte te voelen. Om op die manier te klikken met iemand. Ik staar naar de muur en overweeg schapjes te tellen, en dan besef ik dat ik ondanks de zenuwen ook wel zin heb om hem weer te zien. Ik knarsetand en vervloek mijn idiote zelf. Ik ben níét dat soort vrouw.